

İkiyüzlü / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı, Sözler

написано kitapçı | 22 января, 2025

İkiyüzlü / dedektif hikaye Bir Herkül Adnan Polisiyesi – İkiyüzlü

Kurbanın karşısında dikiliyorduk üç adam. Cesedin görüntüsü hepimizi fazlasıyla rahatsız etmişti. Ama hiç birimiz bunu itiraf edecek durumda değildik. Yanımdakilerden biri yıllar önce ilk çalıştığım vakalardan birinde tanıştığım olay yeri inceleme uzmanı Bekir abiydi. Onunla tanıştığımız vakada sorumlu kişi “ Amirim” di. Amirimin Bekir abiye olan güvenini görmek bu yeni tanıdığım adamı kıskanmama yol açmıştı o zamanlar. Kaşı gözü kıskanılacak bir adam değildi Bekir abi. Uzun boylu, sportif vücutluydu ama bu güzel kalıbı gölgeleyecek bir yüze sahipti. Kaşları birkaç kaşı yan yana getirip oluşturulduğu düşünülecek kadar kalın, üstelikte birleşikti. Dudakları ise kaşlarının tersine bir incelik halindeydi. Ciddi dururken yüzüne gülüyormuş gibi bir ifade veren dudaklar, o gülmeye başladığında ise tamamen yok olarak yüzünde şaşkın bir ifade oluşturuyordu. Son olarak da burnundan bahsetmeliyim çünkü atlanmayacak kadar dikkat çekici bir organı. Normal boyutlarda kemersiz bir burun ama sağ tarafındaysanız burnunun ucu size bakıyor, sol tarafındaysanız ucunu göremiyorsunuz bile. Yani anlayacağınız dış görünüşü ile mağlup duruma düşürebileceği bir erkek olmayacağını anlayan evren ona çoğu erkeği alaşağı edebileceği bir zeka ve bu zekanın doğal sonucu bir başarı vermişti.

“Herkül bey, bu korkunç görüntüye sahip olacak ne günah işledi sence bu adam?” diye söze başlayarak beni, Bekir abiyi gördüğümde daldığım geçmiş günlerden çıkarıp günümüze getirdi yanımda dikilen yeni komiser.

“Şaka bir yana böyle korkunç bir şey ile karşılaşmamıştım hiç. Kim yapar bunu. Nasıl bir yaratık?”

“Ben de itiraf etmeliyim böylesini görmemiştim,” dedim.

Önümüzde yatan kurbanın öldürülme şekli mideyi kaldıracak cinstendi. Sanıyorum katilin tecrübesizliğinden kaynaklıydı bu. Bıçak darbeleri talihsiz adamın bağırsaklarına isabet etmiş ve görünüşünü hayal edemeyeceğiniz bir çirkinliğe sahip hale getirmişti. İnsanın şanssızlığı olmadık yerlerde yüzüne çarpıyor sanırım. Öldürülmüş olmak zaten büyük talihsizlikken bir de böyle aşağılanmak... Neyse ki, adam ölü ve bunların farkında olması mümkün değil.

“Katilin ilk işiymiş. Adam yere düşmüş olmasa bağırsakları böyle çıkaramazdı dışarıya. O zaman ilk darbeyi kafasının üstünden vurmuş. Adamcağız eğilse bile o açıdan vuramazdı katil. Bu yüzden kurbandan uzun olmalı. Çok kuvvetli ve iri yapılı olduğunu da düşünüyorum. Bu kadar derine inen darbeler uygulamak kolay değildir. Komşularla konuşulup olay yeri incelendikten sonra beni ararsınız. Unutmadan bir de bu sitenin yüzme havuzu nerde onu öğrenin. Orada da inceleme yapılsın,” diyerek kapıya yöneldim.

“Herkül bugün senin için zor bir gün, seninle gelmemi ister misin?” dedi Bekir abi.

Duymamış gibi yaparak çıktım oradan. O gün çok zor bir gündü gerçekten. Amirimin eşinin ölüm yıl dönümüydü. Amirim henüz hayattayken, yani ben onun ölümüne sebep olmadan önce, her yılın o günü birlikte şehrin dışındaki bir meyhaneye giderdik. Eşi sağken, o meyhaneye birlikte giderlermiş. Meyhanenin özel bir anlamı vardı mutlaka ama bana hiç anlatmadı. Orda oturur mekan kapanana kadar konuşmadan rakı içerdik. Ve meyhanenin karşısındaki gölü izlerdik.

Meyhaneci, “Amir bey bugün de kapatma vakti geldi. Seneye görüşürüz.” dediğinde amirimin gözünden yaşlar dökülürdü. Ben gördüğümü anlamasın diye hemen başımı çevirirdim. Şimdi her yıl gidiyorum aynı yere. Meyhaneci bu sefer bana sesleniyor “Herkül bugün de kapatma vakti geldi. Seneye görüşürüz.” Benim

gözümde yaş gelmiyor. Ağlamayı bilmem ben. Amirimin hayran olduğum bir özelliği de bu duygusal yönüydü. Gerektiğinde dizlerinizi titretecek kadar sert olur, gerektiğinde de bir çocuk gibi masum korunmasız görünürdü.

Ertesi gün zor uyandım. Bir veya iki saat uyumuştum zaten. Daha afyonum patlamadan aradı bölgenin yeni komiseri.

“Herkül bey seni de çok rahatsız ediyoruz ama olay biraz karışık görünüyor. Bekir bey de senin yardımını isteyebileceğimi ısrarla söyleyince aradım işte.”

Sessiz kaldım. Galiba ‘olur mu hiç tabii arayabilirsin’ falan gibi sahte cümleler bekliyordu. Benden tepki gelmeyince çaresiz devam etti.

“Yani zahmet olmayacaksa, sen de giderken beni arayın demiştin de...”

Adamın daha fazla kıvranmasına katlanamayacaktım. Adama acıdığım değil ha, mırın kırın edilmesi en sevmediğim şeyler listesindedir ondan.

“Olay yerinde buluşalım bana şimdiye kadar bulduklarınızı mail at yolda bakacağım.”

Telefonu kapatıp olay yerine gitmek için metroya bindim. Yol boyunca da topladıkları bilgileri inceledim. Öldürülen adam bir fabrikada müdürlük yapıyordu. Evli değildi. Bir sevgilisi de yoktu ya da en azından varsa etrafta kimse bilmiyordu. Şehre işi için taşınmıştı. Ailesi ve çevresi başka bir şehirdeydi. Adam Her gün düzenli olarak yüzüyordu ve olaydan önce onun havuzda olduğunu görenler olmuştu. Öldürülmeden hemen önce havuzda olduğunu anlamıştım zaten. Adamın üzerinde naylon mayo şortlardan vardı. Bunları evin içinde giymek oldukça rahatsızdır. Üstelik pişik yapar insanı. Adam poposuyla sorunlu bir mazoşist değilse bir sebepten giymiş olmalıydı bu mayoyu. Hem de kapının hemen solundaki kanepelerden birinde ıslak bir havlu görmüştüm. Evde

kullanılanlara pek benzemiyordu havlu. Üzerinde, alındığı pahalı markanın kocaman amblemi olan cinslerdendi. Adamın ev dekorasyonuna bakınca fazla parası olmadığı ama gösterişi sevdiği anlaşılıyordu. Fabrika müdürü olmuş adam, böyle pahalı bir havluyu kimsenin görmeyeceği yerde kullanıp eskitmeyecek kadar uyanık olmalıydı. Havuzda da inceleme yapılmıştı söylediğim gibi. Pek bir şey çıkmamıştı oradan. Birkaç çocuğun kullandığı ve havuzda unuttuğu şişme yatak, iki kullanılmış havlu ki, bunlar havlusunu evde unutan site sakinlerine sitenin temin ettiği havlulardanmış, bir de yüzük. Yüzüğün sahibi bulunmuş hemen. Havuz kenarını temizlerken oraya düşürülmüş olan yüzük site görevlisine aitmiş. Evden çıkanlar da fazla ilgi çekici değildi. Evin genelinde bir boğuşma izi yoktu. Ne olmuşsa kapının hemen ağzında olmuş. Adamın evinde bulunan bilgisayarlar yüksek korumalı olduğundan teknik ekip hala uğraşıyormuş açabilmek için. Komiseri arayıp bilgisayarları da getirmelerini istedim. Sonra dosyayı kapatıp kalan yol boyunca gözlerimi dinlendirdim.

Sitede ilk konuşmak istediğim kişiler yan komşulardı. Onlar gelirken biz de kurbanın evinde beklemeye karar verdik, çünkü iki yan komşu da sitede değillerdi ve gelmeleri biraz vakit alacaktı. Neyse ki kurbanın evi temizlenmiş ve havalandırılmıştı. Dünkü o leş kokunun izleri hala hissedilse de içerisi nefes alınabilir durumdaydı artık. Şu yeni komiser bana sürekli benimle ilgili sorular soruyor, etraftaki polislerle birlikte dikkatle cevaplarımı dinliyor, üstelik söylediklerimi küçük bir deftere not alıyordu. Hem bu rahatsız edici ablukadan çıkmak, hem de kurban hakkında bilgi toplamak için hala şifreleri çözölemeyen bilgisayarları alarak bir masaya geçtim. Şifre kırmayı amirimden öğrenmişim. Bana bilgisayar konusunda fazlaca yetenekli olduğumu söylediler hep. Kendisi bilgisayar mühendisliği okumuştur kolejdenden sonra. Söylediğine göre üniversitede bile benim kadar iyi bir bilgisayarıcı görmemişti.

Kısa sürede önümdeki iki bilgisayarın da şifresini çözdüm. Bir

tanesi tamamen iş ile ilgili bir bilgisayardı. İçi sıkıcı evraklarla doluydu. O bilgisayarla pek uğraşmadım. Diğer bilgisayarsa görünüşte bomboştu. Sanki hiç kullanılmamıştı. İnternet geçmişine baktığımda içimi iyice kuşku kapladı. Tüm geçmiş silinmişti.

Komisere o bilgisayarı verdim ve “Bilişim suçlarından biri bu bilgisayarı hemen incelesin. Maktulün internette girdiği ve sildiği siteleri çok acele öğrenmek istiyorum,” dedim.

Sonraki bir kaç saat komşularla konuştum. Kusursuz bir komşu olarak bahsettiler kurbandan. Evde olup olmadığı bile anlaşılmazmış. Misafiri, sesi, gürültüsü yokmuş. Ara sıra komşunun köpeğine de bakarmış. E, daha ne olsun? Olay günü komşulardan biri evde yokmuş. Diğeri evdeymiş ama hiç ses duymamış, çünkü temizlik yapıyormuş ve elektrikli süpürge çalışıyormuş. Temizliğin ardından balkonda oturmuş bir süre, sonra da polislerin geldiğini görmüş. Ters bir şeyler olduğunu anlayıp apartman hattından kapıcıyı aramış. Telefonu kapıcının karısı açmış. Kocasının evde olmadığını, kendisinin de hiçbir şeyden haberi olmadığını söylemiş.

Bu görüşmelerden pek verim alamamıştım. Belki bir şey çıkar diye kurbanın öldürülmeden önce gittiği kapalı havuz bölümüne indim. Orada da temizlik vardı. Temizlik yapan kadına bakınca şaşkınlığımı gizleyemedim. Kadın neredeyse benim kadar iriydi.

“Merhaba!... Ben dedektif Adnan Yılmaz. Size dünkü olayla ilgili birkaç soru sormak istiyorum. Galiba burada çalışan kapıcının eşisiniz?” dedim.

Kadın dikkat çekici bir telaş içine girdi. Bu oldukça ilginç geldi bana.

“Olayla ilgili bir şey bilmiyorum ki, ben evde, banyodaydım,” derken yüzük parmağını tutuyordu.

“Dün yüzüğünüz düşmüş burada,” dedim. “Temizlik yaparken düşürmüş olmalısınız. Kurbanın ölmeden önce havuzda olduğunu

düşünüyoruz. Onu görmüş olabilir misiniz? Belki yanında biri vardı.”

“Evet, gördüm. Ben temizlik yapmaya indiğimde o da toparlanmış çıkıyordu. Kesinlikle konuşmadık. Selam bile vermeden çıktı. Zaten kocam da bahçe temizliğindeydi, o da görmüş olamaz,” dedi ellerini hızlı hızlı ovuşturmaya devam ederken. “Siparişe çıktığında fark etmiş durumu. Kapı hafif aralıkmış. Hemen polisi aramış.”

“Kurbanla ilgili ne söyleyebilirsiniz? Sevilen biri miydi?”

“Ben bilmem. Tanımam etmem. Sessiz sakin bir tipti. Kimse kimsenin içini bilemez. Böyle pis bir şekilde öldürüldüğüne göre.. “

Bir şeyler ekleyecekti ama sustu. Gözleri dolmuş gibi geldi bana. O sırada küçük bir kız çocuğu koşarak gelip sarıldı kadına. Kadın ağlamaya başladı. Sonra bana döndü.

“Kusura bakma polis bey, olaylar beni etkiledi. Kibar ve ilgili bir adamdı başlarda, bu ölen bey. Yani sevecen birine benziyordu. Neyse soruların bittiyse çocuğa yemek yedireceğim.”

“Polis değilim. Serbest çalışan bir dedektifim. Polise yardım ediyorum sadece,” dedim, ama dediklerimi duymadı bile. Çocuğu sepet gibi tek koluna alıp uzaklaştı. O sırada komiser ve yanında yaşlıca bir kadın yaklaştılar bana doğru. Komiser kocaman gülüyordu.

“Herkül bu işi çözdük.”

Herkül Bey’den Herkül’e düşmüştüm hemen. Bir gün önce benimle korka korka konuşan adam şimdi olayı benden önce çözmüş ve bu yüzden fazlaca rahatlamıştı.

Devam etti. “Bu teyze havuza bakan tarafta oturuyor. İşte şu dairede.”

Eliyle hemen karşımda duran birinci katı gösterdi. Balkonda bir koltuk, şemsiye, masa ve masanın üzerinde de bir termos vardı. Hiç şüphe yok ki bu teyze buraların şerifiydi.

“Kurbanı kapıcının karısıyla görüyormuş sürekli. Daha doğrusu adam kadının peşindeymiş. Kadın nereye gitse, adam yanına gidip bir şeyler fısıldıyormuş. O ise hiç cevap vermeden kaçıyormuş adamdan. Kadın kocasından çok korkarmış. Adam içki içen, karısını döven bir tipmiş. Öyle iriliğine falan bakılmayacak kadar saf bir kadınmış bu kapıcının karısı. Yani anlayacağın adam sapıklık yapıyormuş. O gün de kadın temizlik yaparken adam inmiş havuza. Bir uçtan dalmış diğer uçtan kadının önünden çıkmış. Sonra bir şeyler söylemiş sessizce. Kadın uzaklaşmak için arkasını dönmüş, tam o anda kapıcı gelince de kocasının yanına gitmiş hemen. Kapıcının kadını tartakladığını görmüş teyze. Yani büyük ihtimal kapıcı karısını tartakladı ve kadın da adamın onu rahatsız ettiğini anlattı. “

Daha komiserin lafı tam bitmeden iki polis yaka paça getirdiler kapıcıyı yanımıza. Adam iki büklüm olmuş korkudan büzüşmüştü.

“Anlat bakalım neler oldu? Yalan söyleme anlarım ona göre!” dedi yeni komiser. Bunları söylerken dimdik duruyor biraz sırtıtıyor, alttan alttan da bana bakıyordu gururla.

“Beyim benim bir şeyden haberim yok. Arka bahçeyi temizliyordum. Ama bahçe makası bir türlü kesmedi. Bizim karıya değiştir dediydim almamış yenisini. Ben de bıraktım bahçeyi. Biraz eve gidip kestirdim. Kalktığımda bizim karı banyodaydı. Ben de mecbur sipariş almaya çıktım. Saat gelmiş de geçmişti bile. Orda da beyi buldum. Cesedi bile görmedim. Kapı açık olunca polisi aradım. Kulunuz köpeğiniz olayım benim üç tane kızanım var beyim.”

“Adam karına asılıyormuş be, sen de görmüştün! Çıkmış da uyumuşmuş. Yukarı çıktın. Evde duramadın. Bahçe makasını aldın

ve havuzdan yeni dönen adamdan hesap sormaya gittin. Yaşlı kadın seni görmüş. Karını tartaklayıp bırakmışsın havuzda. Kurban da sağ salim yüzüyormuş, karın hüngür hüngür ağlarken adam çıkıp yanına gitmiş. Hatta türkü bile söylemiş karına. Belki onu duydun. İyice çıldırdın,” diye bağırdı komiser.

0 anda kapıcının gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ne türküsü?” –

“Kara tren türküsü. Sesi de pek güzeldi garibimin,” diye atladı meraklı yaşlı teyze.

Adam bunu duyunca sapsarı kesildi. Gözleri doldu ve ağlamaya başladı. Komiser zafer kazanmış bir edayla, “ Anlat kardeşim bak çocuklarım var diyorsun. Zaten yıllarca yatacaksın içerde. Bari itiraf et de indirim olsun,” diyerek filmlerde gördüğü iyi polis-kötü polis tekniğini tek başına uygulamaya çalıştı.

Kapıcı bir süre sessiz kaldı. Sonra ansızın sildi gözyaşlarını ve “Evet beyim, ben yaptım. Kıskandım çünkü. Karıma iyi bir koca olmadım hiç. Aslında canımdan çok severim onu ama şu içki belası mahvetti beni. Yıllarca dövdüm sövdüm de ses etmedi. Severim karımı. Çocuklarım onsuz ne yapardı?” dedi.

Az önceki süklüm püklüm adamdan eser yoktu şimdi. Kapıcı birden olduğundan da iri bir adama dönüşmüş, omuzları bile dikleşmişti. Şaşkınlıkla izledim tutuklanıp götürülüşünü. Bu olayda içime sinmeyen çok şey vardı ama içgüdüden başka kanıtım da yoktu. Komisere verdiğim kurbanı ait bilgisayarını tekrar istedim. Zafer sarhoşluğuyla ne istersem alabileceğimi hatta eve bile götürebileceğimi söyledi. Ben de bilgisayarı alıp tüm gece araştırma yaptım. Bulduğum şeyler beni bile şok etti. Beklediğimden de fazlasını elde etmiştim. Bilgisayarda bulduklarına bakarken, komiserin kurbanı gördüğünde sorduğu soru geldi aklıma.

“NE GÜNAH İŞLEMİŞ Kİ ?”

Galiba o sorunun cevabı karşımda duruyordu.

Ertesi sabah erkenden karakola gittim. Giderken yoldan Bekir abiyi arayıp yardım istedim. Komiserin yanıldığını ve gerçek katili bulduğumu bazı isimleri karakola çağırmaları için aracı olmasını rica ettim. İkiiletmeden kabul etti. Birkaç saat sonra sorgu odasında ben, endişeli komiser, başı dik kapıcı ve kapıcının gözyaşları içindeki karısı hazır bulunuyorduk. Önce elimde tuttuğum yüzüğü uzattım kapıcının karısına ve takmasını istedim. Biraz uğraştıktan sonra yüzük dolma parmağından geçti ve yıllardır ait olduğu yuvasına kavuştu. Üçlüyü karşıma alıp başladım konuşmama.

“Öncelikle şunu belirtmeliyim ki hanımefendi, kocanıza çok yakın oturuyorsunuz. Ve dikkat ettim ona şefkatle bakarak ağlıyorsunuz. Belki yıllardır eziyet çektiniz ama bu adamın sizi korumak için bir cinayeti üzerine alması onca yılı unutturdu size öyle değil mi?”

Zavallı koca son bir çabayla atıldı öne. “Neler söylüyorsun sen beyim? Ben öldürdüm demedim mi? Yalan malan değil.”

Adamın dizine elini koydu karısı şefkatle. Adam da karşılığında elini kadının elinin üzerine koydu. Birbirlerine bakıp birkaç dakika kaldılar öylece. Ben devam ettim.

“Kurban sizin sitenize yeni taşınmıştı. Çok kibar bir adamdı. Ve sürekli seninle ilgileniyordu. Daha önce kocan dışında kimse seninle ilgilenmemişti. Erkeklerin çok hoşlandığı bir kadın değildin. Önce adamın ilgisini şefkat gibi gördün. Ama sonra bu ilginin bir erkeğin bir kadına duygusal yakınlığından kaynaklandığını hissetmeye başladın. Dışarda karşılaştığınızda yalnızca o konuşuyordu. Dışardan birileri sohbet ediyorsunuz diye düşünsün istiyordunuz. Bu fikri bulması bile seni nasıl önemseydiğinin kanıtıydı. Kocan da ilk evlendiğiniz yıllarda, yani daha içkiye başlamadan önce bu adam gibi kibardı sana değil mi?”

Cevap vermesini beklemeden devam ettim. “Kurbanla olan

ilişkiniz gitgide daha yakın bir hal aldı. Evine gidiyordun ve uzun uzun sohbet ediyordunuz. Ona hayatını, çocuklarını, sevdiğin her şeyi anlatıyordun. Her gittiğinde sana hediyeler alıyordu. Bu giydiğin ayakkabıların markasını bilirim. Daha önce bir sevgilime almıştım. Aradan yıllar geçmesine rağmen ödediğim parayı hala hatırlıyorum. Bir kapıcı maaşı ile bu ayakkabıları ya da dün kızını gördüğümde kızının taktığı kolyeyi alman mümkün değil. Kocan, ne markaları bilirdi, ne de gerçek altınla pazardan alınan sahte altını ayırt edebilirdi. Bu hediyelerin karşılığında adamın senden bir şeyler isteyeceğini düşünüyordun eve her gittiğinde. Ama aranızda cinsel bir şey olmuyordu. Sadece seni dinliyordu. Tüm gün çocuklarla ilgilendiğinden ona tek anlatabildiğin kocandan gördüğün şiddet ve çocuklarıyla geçirdiğin huzurlu vakitler oluyordu. Git gide bu adama bağlanıyordun. Tüm sırlarını biliyordu adam. Evinizde yaşıyor gibi hissetmek istediğini söyler ve her gününü anlattırırdu sana. O gün de sen temizliğe indiğinde onun havuzdan çıkmakta olduğunu söylemiştin bana. Ama öyle değildi. Sen ordayken geldi ve birazdan seni evde görmek istediğini söyledi. Sen onu görünce hemen arkayı dönüp evlilik yüzüğünü çıkarmıştın. O an kocanın geldiğini gördün. Telaşa kapılıp yüzüğü cebine koymaya çalışırken fark etmeden düşürmüştün. Yaşlı teyze balkondan baktığı açıyla yalnızca kendisiyle konuşan bir adama arkasını dönen namuslu kadını görmüştü.”

Kadın, ben konuştuğça daha çok ağlıyordu.

“Yüzük, parmağından kendiliğinden çıkamayacak kadar küçüktü. Sen bu adamla bir adım ileri gitmek isteyen heyecanlı bir sevgili olarak onu kendi isteğiyle çıkarmış olmalıydın. Kocanın yanına gittin. O yine yapacağını yaptı ve seni azarlayıp ağlattı. Olanları gören kurban, seni teselli etmek için yanına geldi, bir de türkü söyledi. Bu sıradan bir türkü değildi, senin en sevdiğin türkü olabilir mesela. Çünkü kocan, komiserin yanındayken türkü meselesini duyar duymaz bu adamla aranda bir şey olduğunu anladı. Bu yüzden de suçu üstlendi.

Havuz kenarında geçirdiğiniz romantik dakikaların ardından onun evine gittin. Orada ne gördün tam bilemiyorum ama hayallerini yıkacak bir durum olduğu kesindi. Adamın bilgisayarını incelerken bulduğum çocuk pornografisi arşivine bakacak olursak sen hayallerinin prensinin gerçekte bir pedofil olduğunu anlamıştın. Kocana götürmek için depodan aldığın yeni bahçe makasıyla o adi herifin hakkından geldin. Kurbanın ölüm şeklinin iğrençliğinden bahsetmiştin ilk karşılaştığımızda hatırladın mı? Kocan da dahil kimse görmemişti kurbanı. Ama sen biliyordun durumunu. Bunu ancak katil bilebilirdi.”

Sözlerim bittiğinde komiser şaşkınlıktan yuttuğu küçük dilini arıyordu. Kapıcı pedofilin ne demek olduğunu anlamamış olacak ki, açıklama bekler bir halde karısına bakıyordu.

Kadın konuşmayı benden devraldı.

“Kocama aşık olarak evlenmiştim. Ailemden gizliydi evliliğim. Kocama kaçmıştım. Beni çok severdi. Hatta ilk hafta korkudan onla birlikte olamadığımda beni anlayışla karşılamış ve sakinleşmem için her gece bana o türküyü söylemişti. Kara treni. Bu hikayeyi o sübyancı piçe de anlattım. Yıllardır o zamanlardaki kadar mutlu olmadığımdan bahsettim ona. O gün türküyü söyleyince bunda bir ima olduğunu düşündüm. Aylardır birlikteydik ama hiç yakınlaşmamıştık. Belki bugün aramızda bir şeyler olur diye düşündüm. O gün bana gece gelmemi söylemesi de düşüncelerimi destekler nitelikteydi. Havuzdan çıkınca eve gittim ve kocamın uyumuş olduğunu gördüm. Daha önce yeni bir bahçe makası almıştım pazardan ama kocam bilmiyordu. Bahçe makasını ve bahçe eldivenlerini elime aldım. Nerede olduğumu sorarsa, makası alıp geldim derim diye planladım. O şerefsiz “Gece gel,” demişti ama ona sürpriz yapmama sevinir herhalde dedim kendime. Koşarak üst kata çıktım. Kapıyı açtığı anda beni görünce şaşırıldı. Elinde fotoğraflar vardı ve telaşla koltuktaki havlunun altına sokuşturdu onları. Fark etmedi ama o bunu yaparken fotoğraflarda ne olduğunu gördüm. Benim çocuklarımı gizlice

çekmişti. Sesim çıkmıyordu. Donup kalmıştım. Çocuklarım dedim fotoğrafları göstererek. O konuşmaya başladı. Artık arkadaş olduğumuzu, bana bir sürü hediye aldığını, onu anlamamı falan söylüyordu. Elimde bahçe makası ve eldivenleri vardı. Sakince giydim eldivenleri ve öldürdüm o kansızı. Elim bile titremedi inan. Üstüm kan içinde kaldı eldivenleri çıkarıp fotoğrafları aldım. Ayakkabılarım da kan olduğundan onları elime alıp eve indim. Kocam hala uyuyorken duşa girdim. Tüm kıyafetlerimi de poşetleyip apartmanın bodrumundaki bir deliğe sıkıştırdım. Orada bulabilirsiniz.”

Bu olayın bitişi beni mutlu etmemişti. Bir şekilde o kadının hapiste olması beni rahatsız ediyordu. Ama komiserimin bana söylediği bir söz aklıma geldi ve bu olayı geride bırakmaya karar verdim.

“Bak Herkül, biz adalet dağıtmıyoruz. Dünyada gerçek adalet yoktur zaten. Biri için aydınlık olan şey bir başkasının karanlığıdır. Sen yalnızca bir bulmaca çözücüsün. Adaleti aramaya kalkmak, seni çıkışı olmayan bir labirentteki fareden başka bir şey yapmaz.”

Ceyda Kiremitçi Vasiliyev. Detektiv proza